

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Προφήτου, Ἀμῶς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ὕχος β'

"Οτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ

Εὗρεν, ἡ τοῦ Πνεύματος αὐγή, τῆς σῆς διανοίας Προφήτα, τὴν καθαρότητα, στίλβουσαν ὡς ἔσοπτρον, διαφανέστατον, καὶ τὸν κόσμον κατηγάσε, τῆς θεογνωσίας, φέγγος ἀπαστράψασα, καὶ προτυπώσασα, θείων μυστηρίων εἰκόνας, χάριν τε τὴν πᾶσαν ἀνθρώποις, μέλλουσαν δοθήσεσθαι θεσπέσιε.

Στόμα, χρηματίσας τοῦ Θεοῦ, τοὺς τῆς ἀσεβείας ἐργάτας, σαφῶς διηλεγξας, δίκην ἀναπόδραστον, αὐτοῖς καὶ ἄφυκτον, ἀπαρτίσας Πανόλβιε, τῆς δικαιοσύνης, δόγμασιν ἐπόμενος, καὶ θείοις κρίμασιν, ὅθεν τῶν σοφῶν σου ὥρημάτων, βλέποντες τὴν ἔκβασιν μάκαρ, ὕμνοις ἐπαξίοις εὐφημούμεν σε.

Μύστης, τῶν ἀρρήτων τοῦ Θεοῦ, γέγονας κριμάτων Προφήτα, θεομακάριστε, ἔθνη γὰρ ἐφώτισας, καὶ κατελάμπρυνας, καὶ Τριάδα ἐκήρυξας, Ἀμῶς θεηγόρε, ὅθεν σου τὴν ἔνδοξον μνήμην γεραίρομεν, Ῥύσαι ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, πάντας τοὺς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ πανηγυρίζοντάς σε ἔνδοξε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

"Υδωρ, ὡς τεκοῦσα τῆς ζωῆς, τῆς ἀθανασίας τὸ νέκταρ, Χριστὸν τὸν Κύριον, πότισόν με Πάναγνε, ὕδωρ ἀφέσεως, καὶ τὸν νοῦν μου χαρίτωσον, νοήμασι θείοις, ὅπως τὰ σωτήρια, πράττω προστάγματα, ἵνα σωτηρίας πρὸς ὅρμον, διὰ τῆς αὐτῶν ἐργασίας, φθάσω καὶ δοξάζω σὲ τὴν ἄχραντον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πόνους ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ὀλολύζουσα, Οἴμοι! τέκνον γλυκύτατον, ἀδίκως πῶς πάσχεις, πάντας θέλων ῥύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς! Ὁθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, Ἱλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου

Ὕχος β'

Τοῦ Προφήτου σου Ἀμῶς τὴν μνήμην, Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σὲ δυσωποοῦμεν, Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Προφήτου ὁ παρών, οὗ ἡ
Ἀκροστιχίς.

Ἀμῶς σὲ μέλπω τὸν Προφήτην τὸν μέγαν.

Ὦδὴ α' Ὅχος βαρὺς

Τῷ ἐκ τινάξαντι

Ἀνακαθάρας μου τὸν νοῦν, τοῦ τῶν παθῶν ἀχλυώδους λογισμοῦ, τὸν Προφήτην σου Ἀμῶς, Δέσποτα μέλπειν καταύγασον.

Μυσταγωγὸς ἀναδειχθείς, τῶν ὑπὲρ νοῦν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ἡξιώθης προοράν, Ἐνδοξε τὰ γενησόμενα,

Ως ἀκηλίδωτον Θεοῦ, καὶ καθαρὸν οἰκητήριον φανεῖς, τὴν τοῦ Πνεύματος Ἀμῶς, εἴληφας θείαν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον

Σὺ τὴν πεσοῦσαν τοῦ ἄδαμ, προφητικῶς ἔξανέστησας σκηνήν, τὸν Σωτήρα καὶ Θεόν, Ἀχραντε κυνοφορήσασα.

**‘Ωδὴ γ’
Ἐστερεώθη τῇ πίστει**

Σὺ παρανόμους ἐλέγχων, ἄμως τὴν τοῦ Κυρίου, δικαιοσύνην ἐδείκνυς, βοῶν θεοφάντορ, Ἅγιος εἰς Κύριε, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐτέθης στῦλος Προφήτα, τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀωέχων ταύτης τὴν στέγην, καὶ πίστει κραυγάζων, Ἅγιος εἰς Κύριε, καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεύμα μου.

Μεμυημένος τὰ θεία, Προφήτα θεηγόρε, ἄμως ἐνθέως φωτίζων, λαους ἐμελώδεις, Ἅγιος εἰς Κύριε, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐστερεώθην τὸν θεῖον, τόκον ἐπεγνωκῶς σου, καὶ προστασίαν Παρθένε, πλουτῷ σὲ κραυγάζων, Ἅγιος εἰς Κύριε, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο Εἱρμὸς

«Ἐστερεώθη τῇ πίστει, Χριστοῦ ἡ Ἔκκλησία, καὶ γὰρ ἀπαύστως ἐν ὑμνοῖς, βοᾷ μελωδοῦσα, Ἅγιος εἰς Κύριε, καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεύμα μου».

**Κάθισμα Ὕχος γ'
Θείας πίστεως**

Θεῖον ὅργανον τοῦ Παρακλήτου, ἐχρημάτισας ταὶς τούτου μάκαρ, διηνεκέσι πνοαὶς ὑπηχούμενον, ἀναφωνεῖς γὰρ ἀδήλων τὴν δήλωσιν, καὶ καταυγάζεις τὸν πίστει προστρέχοντας, ἄμως ἐνδοξεῖ, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτούμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως, οὐκ ἔχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ώς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος, Αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἴμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἀνθρωπὸν;

‘Ωδὴ δ’

Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου

Λατρεύοντα κωφοὶς εἰδώλοις, τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἥλεγξας, ὅθεν αἰχμάλωτον γενέσθαι, τοῦτον ἔφης Αξιάγαστε.

Προφήτην σὲ τὸν πρὶν ποιμένα, ἔδειξεν ὁ Θεὸς ἀναλαβῶν, Ιεροφάντορ ἄμως, διὸ σὲ πάντες πίστει μακαρίζομεν.

Ως ἔσοπτρον τὰς τοῦ ἄγιου Πνεύματος, δεδεγμένος ἀστραπάς, τὰς φωτοβόλους ἄμως, πᾶσι προφαίνεις, χαίρων τὴν εὐσέβειαν.

Τὴν ἀμεμπτόν σου πολιτείαν Ἐνδοξεῖ, θεασάμενος Θεός, κήρυκα δόξης αὐτοῦ προβάλλεται σε, θείας τε σαρκώσεως.

Θεοτοκίον

Ο λόγος σοὶ κατασκηνώσας, Ἀχραντε, τὴν οὐσίαν τὴν ἐμήν, ἀνεμορφώσατο διαπεσοῦσαν, ταὶς πρὶν παραβάσεσιν.

**‘Ωδὴ ε’
Πρὸς σὲ ὄρθριζω**

Νενεκρωμένους, τρυφῆς βολίσι Μάκαρ ὠνείδισας, ώς λογιζομένους, πεπηγέναι τὰ ρέυστά, τὰ τρεπτὴν

κεκτημένα, καὶ φθειρομένην τὴν ἀπόλαυσιν.

Πλουσιωτάταις, φωτοχυσίαις περιχεόμενος, ὥφθης θεορρῆμον, καὶ συνόμιλος Θεοῦ, διαγγέλλων τοὶς πᾶσι, τῆς ἀσεβείας τὰ ἐπίχειρα.

Ὕσθηναι πάντας, τοὺς σὲ ὑμοῦντας Μάκαρ δυσώπησον, τῶν δελεασμάτων, καὶ τῶν βρόχων τοῦ ἔχθροῦ, καὶ φωτὶ λαμπρυνθῆναι, τῆς οὐρανίου προφητείας σου.

Θεοτοκίον

Οἱ Θεοτόκον, ὁμολογούντες σε Μητροπάρθενε, τῆς ἀδιαδόχου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ σοῦ Θεομῆτορ, ἐπιτυχεῖν ἀξιωθείμεν.

΄Ωδὴ ζ' Ο Ιωνᾶς ἐκ κοιλίας

Φωτιστικαίς, ἀληθείας ἀκτίσιν ἐκλάμπων, ἐρράπισας τὸν τοῦ ψεύδους προφήτην, εὐτόνως διελέγχων, καὶ προλέγων τὴν αὐτοῦ ἔξολόθρευσιν.

Ὕ μαύρωσας, τῆς ἀπάτης τὴν φλόγα Προφήτα, ώς ἥλιος εὐσεβείας τὴν αἴγλην, τοὶς πάσιν ἀνατέλλων, ώς τοῦ Πνεύματος αὐγὴν εἰσδεξάμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν ἄχραντον, παρθενίαν ὑμνῶ σου Παρθένε, τὸν ἄφθαρτον καὶ σεβάσμιον τόκον, τιμῶ σου Παναγία, δι' οὗ σέσωσμαι φθορὰς καὶ νεκρώσεως.

΄Ο Είρμος

«Ο Ιωνᾶς ἐκ κοιλίας Ἄδου ἐβόα, ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου, ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς».

Συναξάριον

Τὴ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Προφήτου Ἀμῶς.

Στίχοι

- Ἀμῶς, ὁ συκάμινα κνίζων αἰπόλος,
- Ἐδὲμ τρυγὰ τὰ δένδρα κνίζων οὐκέτι.
- Πέμπτη ἐκ βιότοιο Ἀμῶς δεκάτη τε ἀπέπτη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Μάρτυρος Δουλά.

Στίχοι

- Δουλάς, ξοάνοις δουλικὸν μὴ δοὺς σέβας,
- Ἡνεγκε σαρκός, ώς Θεοῦ δοῦλος, ξέσεις.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Μάρτυρος Νερσή, καὶ ἡ σύναξις τῆς Υπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου πέραν ἐν τοῖς Μαρανακίου.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

΄Ωδὴ ζ' Οἱ ἐν καμίνῳ πυρὸς

“Ὕπηρη γόρευσας θείαν σωτηρίαν, ἐφανερώθη, Ἀμῶς προφήτα θαυμάσιε, φωτισμοὶς εὐσεβείας λάμπουσα κόσμω, Εὐλογητὸς εἶ κράζοντι, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νενευρωμένος τὴ θεία δυναστεία τοὶς ἀντιθέοις, ἔχθροῖς ἀνάλωτος γέγονας, καρτερῶς ώς ἀδάμας μεῖνας κραυγάζων, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Τὸν ἀκατάληπτον τόκον τῆς Παρθένου, δοξολογοῦμεν, δι' οὗ θανάτου ἐρρύσθημεν, δι' αὐτοῦ γεννηθέντες εἰς ἀφθαρσίαν, Εὐλογητὸς εἶ κράζοντες, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

΄Ωδὴ η'

Τὸν μόνον ἄναρχον

“Ολος ἀνέδραμες εἰς αἰθέριον ὑψος, καὶ ἐμυήθης τῶν ἀρρήτων τὴν γνῶσιν, καὶ γέγονας μηνυτῆς τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως Ἀμῶς, διὸ σὲ ἀνυμνοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Νοὸς ὁξύτητι τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, κατανοεῖν ως ἐφικτὸν ἡξιώθης, μυούντα σε, τῶν ἀρρήτων τὴν γνῶσιν κραυγάζων εὐσεβῶς, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μακαριότητος καὶ χαρὰς ἀνεκφράστου, καὶ βασιλείας οὐρανῶν ως προφήτης, ἐπέτυχες οὐρανίων ἐπόπτα, κραυγάζων εὐσεβῶς, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐν δύο φύσεσι τῆς Τριάδος, τὸν ἔνα θεοπρεπῶς ἄνευ σπορᾶς Θεομῆτορ, ἐγέννησας τὸν Σωτήρα τοῦ κόσμου, διὸ σὲ οἱ πιστοί, πόθῳ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ο Είρμος

«Τὸν μόνον ἄναρχον, Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ιερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ωδὴ θ'

Πανύμνητε τῶν οὐρανῶν

Γενόμενος προφητικῆς ἐκφαντορίας, θεοκίνητος γλῶσσα, τὰ θεία φθεγγόμενος, πάσιν ἀναγγέλλεις Ἀμῶς, τὴν θείαν εὐσπλαγχνίαν, Διὸ πάντες σὲ ἀεὶ μακαρίζομεν.

Ἀνέκφραστος τῶν Προφητῶν ἡ εὐδοξία, τὸ γάρ Ἀγιον Πνεῦμα ἐν τούτοις κατοικῆσαν, τῆς φωτοχυσίας αὐτοῦ, ἀνέδειξε μετόχους, ἐξῶν πάντες οἱ πιστοὶ φωτιζόμεθα.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως καὶ φθοράς μου τοὺς χιτῶνας, περιεῖλες Παρθένε, σωτήριον χιτῶνα, τὸν σεσαρκωμένον Θεόν, τεκοῦσα τοὺς ἀνθρώποις, Διὸ πάντες σὲ ἀεὶ μεγαλύνομεν.

Ο Είρμος

«Πανύμνητε τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα εῖ, τὸν ἄναρχον Λόγον ἀσπόρως συλλαβοῦσα, καὶ σεσαρκωμένον Θεόν, τεκοῦσα τοὺς ἀνθρώποις, Διὸ πάντες σὲ ἀεὶ μεγαλύνομεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ως συνηθεῖς, καὶ Ἀπόλυτις.